

lige Symptomer, og man henvendte sig da til Veterinærautoriteter for at faae konstateret Beskaffenheden af de Sygdomstilfælde, der havde viist sig. Efter de Undersøgelser, der da bleve foretagne af vore Veterinærer, efterledes der ingen Tvivl om, at det, som her forelaa, var den virkelige ondartede Lungesyge. Senere deltog den svenske Professor Lindquist i de Undersøgelser, der fandt Sted af de Præparater, som man havde af Lungerne af de syge Dyr, og han har bevislig her i Landet erklæret, at ogsaa han har tiltraadt de danske Veterinærers Formodning eller Overbevisning om, at her forelaa Tilfælde af virkelig ondartet Lungesyge. Hvad jeg her udtaler, beder jeg betragtet som uomtvistelig rigtig. Der kunde jo der-efter, hverken efter de Udtalelser, som saldt fra vore egne, eller efter de Udtalelser, som saldt fra de fremmede Veterinærer, være Spørgsmaal om, at den danske Regjering kunde gaa ud fra en anden Forudsætning, end at her virkelig forelaa et Tilfælde af ondartet Lungesyge, og det er en Forudsætning, som den ærede Forespørger ogsaa gjentagne Gange — og jeg hørte det med megen Fornøjelse — slog fast, at her i Landet var der altsaa ondartet Lungesyge. Han søgte den senere Betydningen af denne bestemte Udtalelse noget ved med nogen Varme at fremhæve de Indvendinger, som fra anden Side ere fremkomne, og opstillede den Mulighed, at man kunde have taget feil. Men een Ting maa vi jo være enige om, nemlig at Regjeringen ikke havde Lov til at tvivle om, at her virkelig forelaa et Tilfælde af ondartet Lungesyge. Nu kunde der spørges, hvorvidt denne Sygdom var opstaaet udenfor Landet eller i Landet? Det forekommer mig, at nogen berettiget Tvivl i saa Henseende heller ikke kunde være tilstede. Kreaturerne kom umiddelbart fra Sverrig hertil, og idetmindste i det ene Tilfælde er der fuldkommen Visshed for, at Sygdommen var skreden saa vidt frem, at det ikke var muligt efter Sygdommens Natur, at den kunde have naaet det Stadium, som den havde naaet, i den Tid, i hvilken Kreaturerne havde været her i Landet, men at Sygdommen maatte hidrøre fra en Tid, der laa længere tilbage, altsaa fra den Tid, da Kreaturerne vare i Sverrig. Det var disse efter min Mening aldeles bestemte Fakta, der forelaa til Regjeringens Bepømmelse og Overveielse. Tanken henvendte sig naturlig paa, hvorvidt det maatte anses for nødvendigt at udstede et Forbud mod Indførsel af Kreaturer fra Sverrig. Man indsaa imidlertid, at dette vilde være en Forholdsregel af vidt gripende Betydning og betydelige Interesse paa mange forskellige Punkter, og Regjeringen var derfor naturlig henvist til at raadspørge sine veterinærlignende Autoriteter, det veterinære Sundhedsraad, om, hvorvidt det ansaa en Afsperning fra Sverrig for nødvendig eller ikke. Regjeringen modtog til Svar, at man efter Omstændighederne ikke troede

det aldeles nødvendigt at foretage en saadan Afsperning for Dieblisset, men at man i alt Fald kunde se Tiden noget an, saameget mere som den livlige Trafik mellem Danmark og Sverrig paa den Tid tilbøls var standstet. Sagen blev gjort til Gjenstand for Overveielse af hele Regjeringen og efter denne Overveielse blev der ved den overordenlig stærke Paavirkning fra svensk Side ikke foretaget saadanne Skridt, som kunde have meget uheldige Følger saavel for Sverrig som for Danmark; og henst til Paavirkning paa forskellige Steder af de meget store Interesser, som kompromitteredes ved Gjennemførelsen af et saadant Skridt, tog Regjeringen under Overveielse, om man ikke paa anden Maade kunde træffe Foranstaltninger, der ialtsald indtil videre og indtil nærmere bestemte Oplysninger om Forholdene i Sverrig forelaa, maatte kunne anses for at være nogenlunde tilstrækkelige. Man besluttede da at gjøre den svenske Regjering Forslag om visse Foranstaltninger, som skulde tjene til at gjøre denne Forbindelse mellem Sverrig og Danmark ialtsald mindre farefuld end, den under andre Omstændigheder vilde være. Disse Forslag have lebet til et Svar fra den svenske Regjeringsside, men som lod meget længe vente paa sig, og jeg antager, det var, fordi man ønskede ikke at give det Svar, førend man havde anstillet saanøiagtige Undersøgelser, som efter Omstændighederne kunde lade sig gjøre i en begrændset Tid, om, hvorvidt der virkelig maatte findes ondartet Lungesyge i Sverrig. Vi modtog altsaa for kort Tid siden en Besvarelse af vor Henvendelse til Sverrig, der samtidig med, at man erklærede, at efter nøiagtig Undersøgelse havde der ikke fundet ondartet Lungesyge Sted i Sverrig, gjorde Forslag om, at en Kommission, bestaaende af tre svenske og tre danske Mænd, skulde træde sammen i Kjøbenhavn for at overlægge, hvilke Foranstaltninger man kunde blive enig om til Betyggelse mod Indførsel af syge svenske Kreaturer. Som sagt, Besvarelsen af denne Hensjilling til den svenske Regjering traf længere ud, end jeg havde ventet og ønsket; men de strenge Vinterforhold, som høre forhindret Kommunikation mellem Landene, gav mig nogen Beroligelse, idet jeg antog, at Kommunikationen mellem Danmark og Sverrig i den Tid ikke var meget levende, selv om man paa enkelte Steder kunde oversføre nogle Kreaturer, og efterat have modtaget de Forslag fra Sverrig, ansaa jeg det ikke for rigtigt at tilbagevise dem, men fandt det rigtigt som Følge af vort venkabelige Forhold til vor Nabomagt at vise Imødekommen paa dette Punkt, naar der ikke var afgjørende Grunde for at negte at deltage i en saadan Konference. Den vil finde Sted i den nærmeste Tid, og — som jeg har Grund til at tro, — saasnart Transportforholdene paa nogen Maade gjøre det muligt for de svenske Kommissærer at komme hertil; fra vor Side er der allerede udnevnt de Mænd,